

Odlišné stanovisko

sudcu Petra Brňáka vo veci sp. zn. PL. ÚS 8/2013

1. Podľa ustanovenia § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde (legislatívne a obsahové skratky sú v ďalšom totožné s obsahom odôvodnenia podkladového rozhodnutia, pozn.) pripájam odlišné stanovisko k nálezu ústavného súdu č. k. PL. ÚS 8/2013-134 zo 17. septembra 2014, ktorým bol vyslovený nesúlad ustanovenia § 28 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde s čl. 131 ods. 1 ústavy (výrok bod 1). K výroku v bode 2 (o procesnom zamietnutí časti návrhu) sa nevyjadrujem, pretože podľa môjho názoru je nepatričné podávať odlišné stanovisko k takémuto typu rozhodnutia. Nad rámec uvedeného však dodávam, že som hlasoval za návrh v bode 39 odôvodnenia tohto nálezu.

2. Nemôžem však súhlasiť s vysloveným väčšinovým názorom, podľa ktorého je (na prvý pohľad exkluzívne) zvýšenie váhy hlasu predsedajúceho v prípade rovnosti hlasov o vylúčení sudcu pre predpojatosť nesúladné s čl. 131 ods. 1 ústavy. V tomto ohľade odkazujem tiež na moje odlišné stanovisko vo veci sp. zn. PL. ÚS 116/2011, v ktorej sa pri patovom hlasovaní o vylúčení sudcu nepostupovalo podľa § 28 ods. 2 poslednej vety zákona o ústavnom súde (hoci sa tak postupovať malo, pozn.), ale väčšinovým názorom sa postupovalo podľa čl. 131 ods. 1 poslednej vety ústavy.

3. Zastávam názor, že následky (procesné zamietnutie návrhu) spojené s nedosiahnutím nadpolovičnej väčšiny všetkých sudcov (uvedené v čl. 131 ods. 1 poslednej vete ústavy) sa vzťahujú na hlasovanie vo veci samej (t. j. v súvislosti s meritórnym alebo kvázimeritórnym rozhodnutím) a nie aj na

(i) procesné rozhodnutia vo veciach uvedených v čl. 131 ods. 1 ústavy (napr. o prijatí návrhu na ďalšie konanie, pri odmietnutí návrhu z dôvodu oneskorenosti alebo odmietnutí

návrhu pre nesplnenie zákonných náležitostí a pod.). Napr. vo veci posudzovaného súladu zákona s ústavou vedeného pod sp. zn. PL. ÚS 20/09 predniesol sudca spravodajca návrh na zastavenie konania, ktorý nebol schválený nadpolovičnou väčšinou všetkých sudcov, a iba v dôsledku toho (keďže iný návrh nebol prednesený) bol pôvodný návrh na posúdenie súladu zákona s ústavou (procesne) zamietnutý podľa čl. 131 ods. 1 ústavy;

(ii) hlasovanie o vylúčení sudcu z výkonu sudcovskej funkcie. Aj preto existovala svetom už poznaná (pozri bod 4) osobitná zákonná úprava rozhodnutia pri rovnosti hlasov (dirimácia) uvedená v § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Z uvedeného potom *inter alia* vyplýva, že čl. 131 ods. 1 ústavy ani nemôže byť referenčnou normou pre prípadne posúdenie súladu § 28 ods. 2 druhej vety zákona o ústavnom súde s ústavou.

4. Správne tiež odkazuje väčšinové odôvodnenie tohto nálezu na podobné prípady rozhodnutia pri rovnosti hlasu (napr. čl. 23 procesných pravidiel ESLP, čl. 55 štatútu Medzinárodného súdneho dvora, § 2 zákona č. 162/1920 Sb. o Ústavnom súde či zákonné ustanovenia predchodcu zákona o ústavnom súde – § 26 ods. 2 zákona č. 491/1991 Zb.)

5. V neposlednom rade je potrebné v tejto súvislosti uviesť, že pri hlasovaní o vylúčení sudcu z výkonu sudcovskej funkcie v pléne ústavného súdu, kedy odmietnutý sudca nehlasuje (podľa § 28 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ale aj podľa zdravého rozumu), nemôže byť z povahy veci zachované ústavné kvórum „všetkých sudcov“, t. j. 13 sudcov (čl. 134 ods. 1 v spojení s čl. 131 ods. 1 ústavy), ktoré je nevyhnutnou podmienkou zamietnutia návrhu podľa čl. 131 ods. 1 poslednej vety ústavy. Navyše zníženie ústavného kvóra „všetkých sudcov“ je v takomto prípade trvalé (teda sa musí použiť vždy), na rozdiel od terajšieho dočasného nenaplnenia ústavného počtu sudcov ústavného súdu.

V Košiciach 17. septembra 2014